

Kiss Benedek

Ha nem is boldogság

Csöppenti nedvét a kaktusz virága,
hús helyén is belekából a nyárba.

A körfolyosó rozsmaringos pírban.
Én Istenem, már mit kibírtam!

Karszékem kelyhében hűsölök.
A szemközti fal hőtől füstölög.

Lábadozóban töltöm a délutánt.
Nézhetek ma is a júniusvég után.

Fecskét még nem láttam, tán nincsenek is már.
Tekintetem a sivatag-égen úszkál.

Volt is, lesz is itt még vígság!
Az ember, ha méléz is, megleli sorsát.

Ez a nyár ellobban megint nélkülem.
De szívem riadoz, valaki hív, üzen,

s ígéri, ha nem is boldogság – elégedettség
várhat még rám, s visszaszállnak a fecskék.

Mit is szerettem?

Szerettem az őszi esőt. S a tavaszt.
S mikor a nyárban vadrózsa virít.

Szerettem a halált, ha nem halálos.
Szerettem a város fölverte káoszt.

Szerettem a rendet, a pohár ásványvizet.
Szerettem a bort, a sört, módjával mindegyiket.

Szerettem kis családom, gubancaival együtt.
Szerettem, ami jött, vártam, ami nem jött.

Ó, mennyi mindent szerettem, a vén bérházat –
ne mondjátok, hogy nem volt bennem alázat.

Szerettem a postást s a muskátli-füzéreket,
az éjszakákat, a négyszögre mért eget,

szerettelek én téged, életem, mi kijutott,
szerettem a madárcsivigós virradatot
e nagy világegyetemben –
hát ti is békén viseljetek el engem.

Oltárra fektettelek

Életedet mint ritka ajándékot fogadtam,
s jaj Istenem, érte mit adtam!

Kisajtoltam sejtjeidből az utolsó csepp olajat is.
Ritkán jutott eszembe, hogy adjak is.

Tündér játékaink után most kifosztottnak érezheted magad.
De nem közös életünk volt az, mi értelmet ad?

Én ösztönlény vagyok, bár vallom a számítástechnika csodáját,
s lényed, mint tintafolt itatóson, úgy jár át.

Szeretném, ha én is így járhatnálak át téged.
Szeretném, ha nap mint nap odaadnád a szüzességed.

Bántanak, tudom, bántások, gyötrelmes feneségek.
De én az oltárra fektettelek, és imádlak téged.

Én megtartottam kettőnk életének szent titkát,
s melled lövedéke mint póruljárt vadászt, úgy üt át.

Szervátiusz Tibor: Ady (andezit, 72×40×40 cm, 1969)